



ท่าเรือ 2024

เด็กชาย

เด็กหนุ่มวัยสิบสาม
ร่ายบทกวี...ยามล่องเรือ
ไปเรียนล่องสาม วสันต์

เดินลงเรือลมพัด

ตีหน้าเหินสบาย

ขึ้นสะพาน เรือมาไว

ประหยัดเวลา ประหยัดเงิน

โลกลดฝุ่นควัน

***หมึกส่องแสง

เด็กสาว

สาวน้อยหน้าหวานหวาน
ล่องเรือมานานกว่าแปดปี
เธอเอ่ยบอกฉันว่า

อิสระคือนั่งเรือ

ชีว ชิว ในน่านน้ำสดชื่น

หากมาทันเวลา

อิสระคือนั่งเรือ

ภายในกรอบเวลาที่ตั้ง

อิสระที่ถูกจำกัด

ที่เห็น

ท่าเรือชื่อบางโพ

โพเขียวช่อมั่งตั้งตระหง่าน

ชุมชนกว่าร้อยปี

ท่าเรืออัจฉริยะ

ติดตามการเดินทางผ่าน APP

ล้ำสมัย 2024

สายน้ำกับแสงแดด

ระยิบระยับทุกกาลเวลา

คอนโดสูงขนานข้าง

Bus Stop ป้ายรถ

คนลากกระเป๋าใบใหญ่

ไปต่อ MRT

เบื่องบนรถไฟฟ้า

พริบตาวิ่งหายไกลลับลิบ

เบื่องล่างถนนเรือ

ยอดเจดีย์อาบแดดสง่างาม

ตึกสูงลิ่วริมฝั่งแม่น้ำ

บ้านไม้เก่าทรุด

นกกระสาขึ้นสงบนิ่ง

รอฟังเสียงคนคุยยามเช้า

ได้ยินแต่เสียงคลื่น

และเป็นไป

เมฆขาวอ้วนปุกปุย
ควีนส์ดำจากโรงงานพวยพุ่ง
นกกางเขน สำลัก

หมาเหงาอ่อนเฝ้าท่า
คนตกปลาเพ่งมองสายน้ำ
ปลาตะโกดึ้นในถู่

สายลมเย็นพัดผ่าน
ผู้โดยสารสี่คนนั่งเล่น
เล่นมือถือ อมยิ้ม

คนเดินทางนั่งเงียบ
มือถือโทรศัพท์จ่อจ่อ
มีคน คล้ายไม่มี

ท่าเรือ

แดดแรงร้อนจัดจ้าน
ร่มแดงคันใหญ่ตะแคงบัง
นายท่าจ้องมือถือ

คิดถึง มาไม่ถึง
เสียงเพลงกังวานกล่อมสายน้ำ
นายท่ากอดมือถือ

อืด เอียด แอ็ดเสียงโປ้ะ
จ๊ิบ จ๊ิบ กระจ๊ิบร้องทักทาย
เงียบ ดุจ ไร้ผู้คน

หญิงสาวเด็กทำยเรือ
จับเชือกกระโดดขึ้นฝั่งคลอง
หลัก...ตะโกนดัง...ไป...

นกหวีดเป่า ปัด ยาว
ถอดบ่วงเชือกจากเสาเหล็กคลอง
เรือแล่นไกลจากไป

เด็กหนุ่มวิ่งหน้าตั้ง
หลังแบกเป้มือเท้าขวากล่อง
แต่ เรือจากไปแล้ว

เดินจับ จับจากท่า
ก้มหน้าลงเงยยิ้มเบิกบาน
สบตาหมา...ยิ้มทัก

ชายหนุ่มจูงแขนแม่
หญิงชรา ยามก้าวเท้าเอียงซ้ายขวา
สายน้ำยิ้ม...น่ารัก

ภายใน

หญิงกลางคนร่างอวบ
นั่งขายตัวม้วนกลม
ยื่นเงิน ยื่นตัว เจียบ

เสียงตะโกนบอกว่า
ธงแดงจ้า ธงแดง ธงเหลือง
ลัม เขียว ก็มาจ้า

แตะสแกนแล้วจ่าย
ตัวเลื่อนไหลเป็นเส้นสาย
คล้ายเห็นยิ้มกลางเลื่อน

บริการงานเรา
คนขายตัวพูด ยิ้มพองาม
ตะวันคล้อยกลับบ้าน

น่าเบื่อแต่ว่ารัก
ตะวันคล้อย คล้อย ค่อยกลับบ้าน
ดังนี้ ทุกวันวาร

เรือด่วน และกว่าด่วน
นกสีขาวบินผ่านลำเรือ
เสียงร้องขอยถี้ถี้

จะทันสมัย ทันใหม่
นกกระยางสยายปีกบิน
ทันน่า ทันน่า ทัน

รำพึง

กาลกับเจ้าพระยา
แหงนมองคอนโดสูงเสียดฟ้า
หญิงชราเบ็ญรถขายผัก

เศษกล่องนม เมื่อวาน
ถุงมือขาด ก้นบุหรี่เคลื่อน
ของคนหาปลาทิ้งไว้

กัมลมองผิวน้ำ
เศษพลาสติกผักตบชวา
ลอยคู่เคียงกัน

แม่น้ำเจ้าพระยา
เรือแล่นผ่านสายน้ำกระเพื่อม
เป็นเกลียว วนดงกันหอย

ละอองฝอยแตะหน้า
หัวใจอ่อนล้าค่อยค่อยขึ้น
ท้องฟ้าเป็นสีคราม

อืด อืด ตูม ครึ้น เอียด
เสียงโป๊ะดังกังวานทั่วท่า
ทุกโมงยามแห่งกาล

ผู้เขียน

อัมพิกา ไกรอำ
29 มิถุนายน 2567